

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl soudkyní Olgou Stránskou ve věci

žalobců: a) **K. B.**, narozená x, státní příslušnice Ukrajiny,
b) **nezl. A. B.**, narozená x, státní příslušnice Ukrajiny,
c) **nezl. Y. B.**, narozený x, státní příslušník Ukrajiny,
společně bytem X,

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, Odbor azylové a migrační politiky,
poštovní schránka 21/OAM, 170 34, Praha 7,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 8. 2017, č. j. OAM-256/ZA-ZA11-ZA10-2017,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobci se žalobou podanou zdejšímu soudu dne 17. 10. 2017 domáhali zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým žalovaný rozhodl, že se žalobcům mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), neuděluje.
2. Žalobci namítli, že žalovaný nepostupoval v souladu s ustanoveními § 2 odst. 1 a 4, § 3, § 50 odst. 2, 3 a 4, § 52 a § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), a ustanoveními § 12, § 14 a § 14a zákona o azylu. Současně žalobci avizovali, že svou žalobní argumentaci doplní za pomoci

právního zástupce.

3. V doplnění žaloby ze dne 1. 11. 2017 žalobci namítli, že žalovaný nepostupoval v souladu s § 3 a § 50 odst. 4 správního řádu, § 14a zákona o azylu a čl. 3 Úmluvy o právech dítěte.
4. Podle žalobkyně a) žalovaný v napadeném rozhodnutí žádným způsobem nezohlednil nejlepší zájem jejích nezletilých dětí, žalobců b) a c), ve smyslu čl. 3 Úmluvy o právech dítěte, neboť v řízení uvedla, že se obává návratu na Ukrajinu se svými dětmi, protože její manžel má problémy kvůli své politické činnosti a oba mají obavy o životy své rodiny. Podle žalobkyně a) byla žalobkyně b) svědkem výhrůžek, což nesla velice těžce. Podle žalobkyně a) s těmito skutečnostmi souvisí zdravotní stav žalobkyně b), které na některých místech vypadaly vlasy. V této souvislosti žalobkyně poukázala na body 37 a 38 příručky UNHCR, podle kterých je především nutné vyhodnotit vyjádření žadatele o mezinárodní ochranu, než posoudit situaci v zemi původu žadatele.
5. Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že nepovažuje výčet ustanovení, která měl porušit, za řádné žalobní námitky ve smyslu § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Odkázal přitom na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005-58, a ze dne 14. 2. 2006, č. j. 1 Azs 244/2004-49.
6. Žalovaný dále uvedl, že považuje provedené dokazování za dostatečné a skutková zjištění, ze kterých vycházel, za plně podložená správním spisem. Z uvedených důvodů žalovaný trvá na správnosti napadeného rozhodnutí, neboť dle jeho mínění v případě žalobců nebyly zjištěny žádné důvody pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona o azylu, a proto navrhl, aby soud žalobu zamítl.

Ze správního spisu soud zjistil:

7. Žalobkyně a) podala dne 1. 4. 2017 jménem svým a svých nezletilých dětí, žalobců b) a c), žádost o udělení mezinárodní ochrany v České republice.
8. Při pohovoru konaném dne 5. 4. 2017 žalobkyně a) uvedla, že na Ukrajině žila v Kyjevě, N. (kam rodina jezdí k manželovým příbuzným na léto), Mariupolu (kde následovala manžela na pracovní cestě) a Oděse (kde se pokoušeli s manželem otevřít obchod s cukrovinkami obdobný jejich obchodu v Kyjevě). Registrovaný pobyt má v bytě na adrese D. x, Kyjev, který před svým odjezdem obývala s dětmi a manželem. Žalobkyně a) má v Kyjevě ještě jeden byt, který je na ni také registrovaný. K dotazu žalovaného na příbuzné žijící ve vlasti žalobkyně a) sdělila, že v Kyjevě žije její matka a bratr s rodinou. Před odjezdem z vlasti žalobkyně a) nepracovala, ale byla na ni zapsaná výrobní cukroví. Na dotaz, kdo zničil a zabavil jejich podnik, žalobkyně a) odpověděla, že každé léto výrobu zavírali, protože lidé v létě moc cukrovinek nekupovali. Cukrárna začala fungovat v roce 2012 a oficiálně byla registrovaná v roce 2013. Nacházela se v areálu velkého závodu, kde se vyráběly zmrzliny. V tomto závodě měli s manželem pronajaté prostory, přičemž vždy, když tam šli, měli k tomuto účelu propustku, protože běžně se tam lidé nedostanou. Žalobkyně a) dále uvedla, že v srpnu 2015 šli s manželem provozovnu připravit na novou sezónu, ale ochranka areálu jim sdělila, že už nemají právo tam vstoupit, neboť provozovna jim už nepatří. Tuto situaci zkoušeli vyřešit s ředitelem závodu, ale ten se s nimi odmítal bavit. Nikdo jim nic nevysvětlil, neřekli jim, proč je tam nechťejí vpustit. Smlouva

Shodu s prvopisem potvrzuje B. K.

o pronájmu prostor byla platná do 1. 12. 2016. Když odmítali odejít, přišel za nimi cizí člověk

a řekl, že jestli se obrátí na nějaké úřady, budou litovat a budou mít problémy. Kvůli porušení uzavřené smlouvy, která byla dosud platná, se neobrátili na policii, protože měli strach. Nevěděli, kdo za vším stojí a chtěli to vyřešit jiným způsobem. Manžel žalobkyně

a) proto vstoupil na podzim 2015, hned po událostech s výrobnou, do organizace jménem Mezinárodní společnost pro lidská práva, která registruje veškerá porušování lidských práv a spolupracuje

s médii. Žalobkyně a) uvedla, že o jejich problému byly publikovány články a bylo natočeno video. Na policii se neobrátili, protože nevěděli, co je to za lidi ani jak by jim mohli ublížit. Dle tvrzení žalobkyně a) již měli zkušenosti s jednáním policie, a proto to nechtěli dělat. Žalobkyně a) v této souvislosti uvedla, že když v roce 2013 otevřeli výrobnu cukroví, pronajali si na ulici Politechnická obchod. V době, kdy došlo k Majdanu a bylo období velkého chaosu, obcházely všechny obchody různé skupiny, které tvrdily, že jsou z Pravého sektoru a chtěly, aby se s nimi obchodníci dělili o své příjmy, za což je budou chránit. Chtěly výpalné a slibovaly za to ochranu, přičemž lidé reagovali různě. Žalobkyně a) ale platit nechtěla, proto se obrátila na policii Solmenského obvodu, přičemž sehnala i podpisy dalších podnikatelů, kteří nesouhlasili. Bylo to v roce 2014. Čas ale ubíhal, ti lidé stále přicházeli, žalobkyně a) dokonce na nějakou dobu prodejnu uzavřela. Po 2 měsících se manžel žalobkyně a) snažil zjistit, zda policie něco vyšetřila. Bylo to ale podle jmenované zrovna takové hrozné období, kdy nic nefungovalo, Ukrajina byla bez prezidenta a nikdo se nikoho nebál. Ani policie nefungovala, jak měla. Žalobkyně a) viděla, jak se policie v klidu bavila s pachateli. Dle jejího názoru je možné, že se lidé s policií dělili o peníze, které požadovali po obchodnících. Stížnost na nečinnost policie však nepodala, neboť pochopila, že to nemá smysl, že by policie stejně nic neudělala. Svůj problém se žalobkyně a) rozhodla řešit mediálním zveřejněním případu, protože chtěla ukázat, že dosud jsou lidé, kteří bojují za své věci. Chtěla dosáhnout spravedlnosti a ukázat, že se těch lidí nebojí. Na policii se s oznámením obrátit nechtěla, neboť si nebyla jistá, zda policie s těmi lidmi nespolupracuje. Organizace, na kterou se obrátili, jejich osobní údaje nezveřejnila, ale poté, co bylo zveřejněno video o jejich případu, přišli k nim domů dva muži, protože ve videu byla uvedena jejich adresa. Bylo to v listopadu 2015 a jednalo se o dva dobře oblečené a urostlé muže, kteří chtěli mluvit s žalobkyní a), což ale její manžel nedovolil a hovořil s nimi sám. Mužům se to nelíbilo a postrkovali se. Nakonec mu řekli, že jestli nepřestanou zveřejňovat jejich problém spojený se zabavením výroby cukroví, vyřídí si to s nimi a budou mít problémy. Prý vědí, kde bydlí a mají myslet na děti. Tito muži se nepředstavili a nikdy poté je žadatelka už neviděla. Po těchto výhrůžkách se žadatelka na policii neobrátila, tímto problémem se již více nezabývali, přišli

o výrobnu cukroví. Žalobkyně a) dále vypověděla, že lidé, kteří jim vyhrožovali, přišli do bytu jen jednou, neboť potom se přestěhovali do jiného bytu. Zda do prvního bytu tito muži ještě někdy přišli, jmenovaná nevěděla. V druhém bytě bydleli téměř celý rok 2016, přičemž si žadatelka zaregistrovala toto nové bydliště ještě v době, kdy bydlela v původním bytě. Dále žalobkyně a) vypověděla, že si v roce 2016 pronajali ještě jeden stánek na ulici R. č. x v areálu tržiště Charkovskij. V noci na 4. 12. 2016 jim zničili první stánek na ulici P., přičemž nebyl zničen jen jejich stánek, ale i další stánky. Primátor hned ráno vystoupil v televizi a říkal, že nedal příkaz ke zničení těchto stánků, ale chtěl je pouze nechat demontovat. Dne 23. 12. 2016 vyhořelo tržiště Charkovskij, přičemž shořely všechny stánky. Byli tam najatí muži z Dněpropetrovska v zelených kombinézách, jejichž úkolem

údajně bylo zničit tržiště Charkovskij. Žádný z úřadů se k tomuto nevyjádřil a žádné omluvy ani kompenzace nebyly poskytnuty. Nepodařilo se zjistit důvod, proč zničili celé tržiště. Ani lidé, co tržiště spálili, neznali jméno toho, kdo je najal. Stánek na ulici P. byl zničen v době, kdy k němu žalobkyně a) disponovala platnou nájemní smlouvou, přičemž se ohledně porušení smlouvy neobrátila na soud ani jiný státní orgán, protože už s tím nechtěla nic dělat. Manžel žalobkyně a) se snažil na úřadě primátora K. zjistit, proč k tomu došlo, ale nezískal žádné informace. Pouze se povídalo, že tyto pozemky byly potřeba pro výstavbu. Kvůli porušení nájemní smlouvy k prodejnímu stánku se jmenovaná na státní orgány neobrátila, protože pochopila, že nemá cenu nic dělat. Když slyšela vyjádření primátora, že neví, kdo tržiště zničil, jen se ve svém názoru utvrdila. Ačkoliv od roku 2014, kdy se na policii obracela poprvé, došlo na Ukrajině ke zklidnění bezpečnostní situace, už se kvůli porušení nájemní smlouvy nechtěla obracet na státní orgány, ani manžel se tím nechtěl zabývat, protože měl jiné starosti, vytvářel svou politickou stranu. Žalobkyně a) dle svých slov už neměla sílu. Manžel jí řekl, aby s dětmi odjela do ČR a strávila tu s nimi novoroční prázdniny. Když se žalobkyně a) dozvěděla, že byl dne 23. 12. 2016 zničen i druhý stánek, byla apatická a ztratila důvěru v ukrajinskou vládu. Když byl stánek na tržnici Charkovskij zničen, měla žalobkyně a) platnou nájemní smlouvu, ale kvůli jeho zničení se na policii neobrátila ani ohledně toho nic neudělala. O této události se nicméně vědělo, psaly o tom všechny noviny. V době, kdy došlo ke zničení tohoto stánku, už žalobkyně a) měla vízum a koupenou letenku do ČR.

9. K dceřiným potížím s vypadáváním vlasů žalobkyně a) sdělila, že po návštěvě osob, které jim vyhrožovaly, se dcera začala chovat jinak, špatně spala, začala si vymýšlet, že ji někde něco bolí. Kvůli těmto dceřiným potížím navštívili v roce 2016 několikrát lékaře, kteří stanovili diagnózu vypadávání vlasů a sdělili jim, že se jedná o onemocnění psychického původu a mohlo se projevit po prožitém stresu a strachu. Žalobkyně a) dceři objednala speciální léky z Kuby, kterými se léčí toto onemocnění, postižená místa se jí hojí a vlasy začínají růst. Bylo jí už mnohem lépe, ale s příjezdem do přijímacího střediska se zase objevují její stížnosti na bolest a v noci špatně spí, nicméně lékařka říkala, že žádné zdravotní problémy nezjistila. Žalobkyně a) ani její děti, žalobci b) a c), se neléčí s žádnou závažnou nemocí, ani nejsou nijak zdravotně omezeni.
10. K politickým problémům svého manžela žalobkyně a) vypověděla, že na konci roku 2016 si manžel připravil dokumenty k registraci své politické strany „My, mladá Ukrajina“, přičemž má představu, že strana bude pomáhat starým i mladým lidem, sportovcům, studentům, všem, kterým nepomáhá ukrajinská vláda. Jaké problémy má manžel kvůli své politické straně, žalobkyně a) přesně neví, neboť žádné lidi neviděla a manžel jí neříká vše. Pouze jí sdělil, že narazil na vážné problémy při registraci své strany a má problémy s lidmi, kteří by mohli ohrozit práci jeho strany. Dne 12. nebo 13. ledna 2017, když ještě byla žalobkyně a) s dětmi v Praze, jí manžel řekl, že se nemají vracet, že má o ně strach, má obavy o jejich životy v případě jejich návratu na Ukrajinu, neboť má vážné problémy a v případě, že se s ním něco stane, bude mít jmenovaná možnost zveřejnit důkazy uschované v bezpečnostní schránce v bance. Žalobkyně a) ví, že manžel svoji politickou stranu již zaregistroval, přičemž strana již vykonává nějakou činnost. V souvislosti s manželovou politickou aktivitou se žalobkyně a) obává, že vlivní lidé Ukrajiny je mohou nějak zastrašovat a ublížit celé rodině. Dle jejích tvrzení chtěl její manžel upozorňovat na společenské problémy, má mnoho kontaktů na novináře a média, přičemž nemá na Ukrajině problémy se státními orgány, policií, soudy a není ani trestně stíhán. Jmenovaná

dále uvedla, že když byli na Ukrajině a vyhrožovali jim uvedení dva muži, měla o rodinu strach, více se ovšem bojí kvůli manželově politické činnosti. Bojí se, že ho mohou ovládat. K politické aktivitě svého manžela dále vypověděla, že se manžel od roku 2009 pohybuje v politice, byl členem Občanského sdružení Nový Kyjev, jehož lídrem byl Z. Š., který je nyní poradcem ministra vnitra Ukrajiny. Manžel byl tehdy asistentem tohoto lídra, organizoval otevírání poboček sdružení, účastnil se různých akcí, přičemž se vše dělo v Kyjevě. Například si vybrali kyjevský obvod a snažili se pomáhat s problémy, které lidi v dané oblasti trápily. Š. se rozhodl, že se spojí se stranou J. T., protože kandidovala na místo prezidentky. Manžel jmenované ale nebyl jejím příznivcem, proto v roce 2010 ze sdružení odešel. Pak se stal členem Strany regionů, přičemž se zabýval stejnou činností jako dříve. Hodně cestoval, jezdil tam, kde strana vystupovala.

11. Žalobkyně a) dále uvedla, že byt v České republice s manželem koupili v roce 2015 z peněz, které měli našetřené, protože chtěli nějak uložit peníze, a také kvůli manželově firmě, kterou si v České republice otevřel. Žalobkyně a) dodala, že neplánovala Ukrajinu opustit a nemyslela si, že v České republice zůstane. Kdyby delší pobyt v zahraničí plánovala již na Ukrajině, vyřídila by si delší vízum. Až v lednu 2017, když jí manžel řekl, že má o ni a děti obavy, obrátila se v České republice na ženu, která zprostředkovává kontakt s úřady, přičemž chtěla vědět, jak to udělat, aby mohla s dětmi v České republice zůstat. Se zajištěním cestovních dokladů pro sebe a své děti žádné problémy neměla, víza byla rychle hotová. V případě, že by manžel v lednu nezavola a nezmínil se o svých problémech, vrátila by se žalobkyně a) s dětmi na Ukrajinu, protože měla zpáteční letenku na 14. 1. 2017. Ještě v době platnosti víza se však obrátila na OAMP a podala žádost o vízum strpění, přičemž jí pracovnice OAMP vysvětlila, že podání žádosti ji neopravňuje k pobytu v České republice. O mezinárodní ochranu nepřišla žalobkyně a) žádat ještě v době platnosti víza, neboť nevěděla, že v ČR může požádat o mezinárodní ochranu a nevěděla, kde se nachází příjímá středisko. Dne 24. 3. 2017 přijeli žalobci na policii a policistka žalobkyni a) sdělila, že rozhodnutí o její žádosti již bylo vydáno, nikdo ale nevěděl jaké. V pondělí ráno měla odjet na OAMP a vyzvednout si rozhodnutí. O mezinárodní ochranu žalobkyně a) nepožádala ihned po skončení platnosti výjezdního příkazu, neboť její dcera měla problémy se zuby. Žalobkyně a) sdělila, že jí policie vystavila výjezdní vízum a zahájila správní řízení, ona s tím ale nesouhlasila, a proto vyhledala právní zástupkyni. Chtěla vědět, zda se může odvolat. Žalobkyně a) tedy nepřijela ihned, ale až v sobotu 1. 4. 2017, neboť jednala s právní zástupkyní a zjišťovala informace, jak postupovat. Na otázku, zda by se mohla v rámci Ukrajiny přestěhovat na jiné místo, aby unikla před problémy, žalobkyně a) odpověděla, že o západní Ukrajině nemůže být řeč, protože neví, jak vypadá západ Ukrajiny, neboť tam nikdy nebyla, ale myslí si, že jsou tam jen lesy a vesnice. Východní Ukrajina, která by byla pro žalobkyni a) přijatelná, je postižena konfliktem, probíhají tam válečné operace, takže neví, zda by se tam kvůli tomu mohla přestěhovat. Dlouho žila v Kyjevě, takže je to psychický problém představit si, že by žila jinde. Dle tvrzení žalobkyně a) by si zřejmě museli změnit jména, aby se mohli přestěhovat. Navíc manžel by nesouhlasil, aby se s dětmi vrátila. Kromě výše uvedeného další problémy žalobkyně a) ani její děti neměly, stejně tak neměly problémy se státními orgány Ukrajiny, s policií či se soudy. Na území EU nemají žádné rodinné vazby.
12. Na závěr pohovoru žalobkyně a) nechtěla uvést žádné další skutečnosti, které by měl správní orgán vzít v potaz během posuzování její žádosti o udělení mezinárodní ochrany

a žádostí jejich dětí. Na podporu svých tvrzení doložila fotografie o zničení jejich stánků, fotografii svého manžela, jak se setkal s politickým představitelem, dvě nájemní smlouvy k pronájmu prostor, kde měli výrobní, a živnostenský list.

13. Dne 12. 7. 2017 se žalobkyně a) za sebe a své děti seznámila s podklady rozhodnutí, přičemž uvedla, že by ráda doplnila nějaké dokumenty od svého manžela týkající se jeho politické činnosti a doložit, že na Ukrajině je trestáno používání ruštiny, přičemž její děti mluví pouze rusky. Doplnila rovněž, že na Ukrajině je rozšířená korupce a situace v podnikání je složitá. Žalovaný poskytl žalobkyni na doplnění podkladů lhůtu 15 dnů.
14. Dne 2. 8. 2017 žalobkyně předložila fotografii letáku zaměřenému proti používání ruštiny doplněnou o několik článků, které si žalovaný nechal přeložit do jazyka českého.
15. Napadeným rozhodnutím žalovaný žalobcům nepřiznal mezinárodní ochranu v České republice. Žalovaný konstatoval, že žalobkyně a) ani její děti nebyly politicky aktivní a z výpovědi žalobkyně a) neplyne, že by byli pronásledováni za uplatňování politických práv a svobod. Ke stěžejní argumentaci žalobkyně a) o problémech jejího manžela souvisejících s jeho politickou činností žalovaný poznamenal, že žalobkyně pouze obecně uvedla, že jí manžel řekl, aby se s dětmi na Ukrajinu nevracela, přičemž žalobkyně přesně neví, o jaké problémy se má jednat ani s jakými osobami souvisí. Obavy žalobkyně a) proto žalovaný považuje za nepodložené a zdůraznil, že podle výpovědi žalobkyně a) ona ani žalobci b) a c) s nikým do kontaktu nepřišli. Podle žalovaného je třeba rovněž vzít v potaz, že manžel žalobkyně a) nadále zůstává na Ukrajině, a proto se žalovaný nedomnívá, že uváděné potíže související s jeho politickou činností jsou natolik intenzivní, jak se je žalobkyně a) pokusila vykreslit. Žalovaný neshledal relevantní ani argumentaci žalobkyně o potížích s podnikáním (zničení stánků, porušení nájemní smlouvy, vyhrožování neznámých mužů), protože žalobkyně a) se mimo jednoho případu vůbec neobrátila na policii, a proto nelze dovodit, že jí nebyla poskytnuta ochrana. Nečinnost policie Solmenského obvodu, na kterou se žalobkyně a) obrátila v roce 2014, pak neřešila navzdory neexistenci objektivních překážek stížností, a proto ani v tomto případě nelze dovodit neúčinnost ochrany. V tomto ohledu žalovaný poukázal na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 3. 2004, č. j. 6 Azs 8/2003, ze dne 10. 3. 2004, č. j. 3 Azs 22/2004-48 a ze dne 13. 9. 2004, č. j. 4 Azs 160/2004. Žalovaný rovněž s poukazem na informace o zemi původu žalobců konstatoval, že v zemi došlo k řadě reforem a změn, které nesvědčí o tom, že by státní orgány trpěly či podporovaly nezákonné jednání příslušníků státních orgánů a nebyly schopny zajistit žalobcům pomoc. Jako neoprávněné shledal žalovaný rovněž obavy žalobkyně z postihu za používání ruského jazyka, neboť zákon, o kterém se zmiňuje žalobkyně předložený nedatovaný článek bez uvedení zdroje, nebyl doposud přijat a článek mimo to zmiňuje, že ukrajinský jazyk doposud není plnohodnotný jazyk státního styku a i čelní představitelé včetně prezidenta při jeho užívání často chybují. Z těchto důvodů žalovaný neshledal důvod k udělení azylu podle § 12 zákona o azylu.
16. Žalovaný neshledal důvod ani k udělení azylu podle § 13 a § 14 zákona o azylu, protože žalobci nemají na území České republiky žádného příbuzného, kterému by byl udělen azyl, a z výpovědi žalobkyně a) nevyplývaly žádné důvody hodné zvláštního zřetele. K potížím žalobkyně b) s uchem a zuby žalovaný dodal, že se nejednalo o chronické onemocnění, ale obdobně jako v případě vypadávání vlasů souviselo s psychikou žalobkyně b).
17. Žalovaný žalobcům neudělil ani doplňkovou ochranu podle § 14a a § 14b zákona o azylu.

Žalovaný předně neshledal důvodnou obavu žalobkyně související s politickou aktivitou jejího manžela, protože z její výpovědi neplyne, že by měl její manžel na Ukrajině nějaké konkrétní potíže. Obavy žalobkyně a) pramení pouze ze sdělení jejího manžela, aby se na Ukrajinu nevracela. Důvodem k udělení doplňkové ochrany dle žalovaného není ani vyhrožování ze strany soukromých osob v roce 2015, protože žalobkyně se neobrátila na policii, a nadto z Ukrajiny vycestovala až 7. 1. 2017. Obava žalobkyně z perzekuce ruských mluvících osob podpořená články a fotkou letáku dle žalovaného rovněž není oprávněná, protože plakát Centra moderního umění M14, jehož logo je na plakátu, ani související článek nesvědčí o hrozící perzekuci. V článku je explicitně uvedeno, že se jedná o navrhovaný zákon a že se teprve ukáže, zda bude vůbec platit. Krom toho ukrajinský jazyk doposud není zformován jako plnohodnotný jazyk státního styku a i čelní představitelé včetně prezidenta při jeho užívání často chybují. Žalovaný dále doplnil, že ozbrojený konflikt je omezen na Doněckou a Luhanskou oblast. Pro úplnost žalovaný dodal, že vycestování žalobců neodporuje mezinárodním závazkům České republiky, a že žalobci na území České republiky nemají příbuzného, jemuž by byla udělena doplňková ochrana.

18. Soud posoudil žalobu v rozsahu řádně a včas uplatněných žalobních bodů, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu ke dni tohoto rozhodnutí podle čl. 46 odst. 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. 6. 2013 o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany.
19. Podle § 12 zákona o azylu „[a]zyl se cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec
 - a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo
 - b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.“
20. Soud předně konstatuje, že žalobci v žalobě naznačené žalobní námitky (výčtem ustanovení zákona o azylu a správního řádu) avizovaným způsobem v doplnění žaloby ve vztahu k ustanovením § 2 odst. 1 a 4, § 3, § 50 odst. 2, 3 a 4, § 52 a § 68 odst. 3 a ustanovení § 13, § 14 §14a a § 14b zákona o azylu nedoplňovali, a proto se nejedná o řádné žalobní námitky ve smyslu § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Soud v této souvislosti doplňuje, že žalobci v doplnění žaloby uvedli, že žalovaný dle jejich názoru nepostupoval v souladu s § 3 a § 50 odst. 4 správního řádu, § 14a zákona o azylu a čl. 3 Úmluvy o právech dítěte, avšak jejich následná tvrzení se vztahují pouze k čl. 3 Úmluvy o právech dítěte a potažmo k § 12 zákona o azylu. Na základě toho soud jako žalobní námitku přijal porušení § 12 zákona o azylu. Ve vztahu k porušení čl. 3 Úmluvy o právech dítěte soud poznamenává, že tato námitka byla podána po lhůtě k podání žaloby, a proto se jí soud nezabýval.
21. Žalobkyně a) v doplnění žaloby uvedla, že se obává návratu na Ukrajinu se svými dětmi, žalobci b) a c), protože má její manžel problémy kvůli své politické činnosti a oba mají

obavy o životy své rodiny. Podle žalobkyně a) byla žalobkyně b) svědkem výhrůžek, což nesla velice těžce. Podle žalobkyně a) s těmito skutečnostmi souvisí zdravotní stav žalobkyně b), které na některých místech vypadaly vlasy.

22. Soud v této souvislosti konstatuje, že žalobkyně a) v podané žalobě neuvedla žádná tvrzení nad rámec svých tvrzení v řízení před správním orgánem, přičemž soud se plně ztotožnil s hodnocením jejích tvrzení v odůvodnění napadeného rozhodnutí i závěry žalovaného, které pokládá za správné, logické a plně podložené. Žalobkyně nebyla schopna potíže jejího manžela související s jeho politickým působením nijak konkretizovat, nýbrž vycházela čistě z jeho obecné žádosti, že se na Ukrajinu nemají vracet. Takto obecně formulovanou žádost manžela žalobkyně a) není možné považovat za řádné vymezení obav z hrozcí újmy, zvláště když si sama žalobkyně a) není vědoma žádných potíží svého manžela s orgány státu či jeho stíhání.
23. Co se týče výhrůžek cizích mužů, ke kterým mělo dojít v roce 2015, a jejichž svědkem měla být žalobkyně b), soud zdůrazňuje, že v souladu s ustálenou judikaturou správních soudů není dán důvod k udělení azylu v případě, pokud cizinec nevyčerpal prostředky ochrany v zemi svého původu (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 3. 2004, č. j. 3 Azs 22/2004-48). Mimo to soud poznamenává, že se od jediného incidentu v roce 2015 problémy neopakovaly, přičemž žalobci odcestovali z Ukrajiny v roce 2017 do České republiky za účelem dovolené, nikoliv z důvodů nějakých obav z dalšího setrvání na území Ukrajiny, a proto námitku žalobkyně neshledal důvodnou.
24. Za oprávněnou nepovažuje soud ani obavu žalobkyně a) z perzekuce ruský mluvících osob, mezi které patří i žalobci b) a c), protože z článku, který žalobkyně a) předložila na podporu svého tvrzení, a jehož překlad je součástí správního spisu, neplyne, jak ostatně poznamenal žalovaný, že byl přijat zákon, na jehož základě by bylo možné trestat osoby za užívání ruského jazyka. Článek nadto uvádí, že ruský jazyk je rodným jazykem pro značnou část Ukrajinců, že i prezident chybuje při používání ukrajinského jazyka, a že se uvidí, zda vůbec bude zákon přijat.
25. Soud na základě uvedených skutečností, proto výrokem pod bodem I. podle § 78 odst. 7 s. ř. s. žalobu jako nedůvodnou zamítl.
26. Soud dále výrokem pod bodem II. podle § 60 odst. 1 s. ř. s. nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, protože žalobci nebyli ve věci úspěšní a žalovanému žádné účelně vynaložené náklady v řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje,

v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 29. března 2018

Olga Stránská v. r.
soudkyně